

Cartes

Protesta a Sanitat

Carla Jiménez Zurera. caldes de Malavella.

Per què els habitants de Caldes de Malavella no tenim dret a tenir una ambulància ni un CAP obert les 24 h? Doncs bé, aquest és el problema amb el qual ens trobem cada dia de la setmana en el nostre poble. Si tens qualsevol tipus d'urgència t'has de desplaçar amb el teu vehicle fins el poble veí (Cassà de la Selva) o bé trucar a una ambulància i esperar-te que vingui des de Girona. Com a veïna de Caldes no estic d'acord amb aquesta falta d'assistència sanitària ja que en aquest poble hi viu força gent gran i no tenen la possibilitat de tenir un vehicle o algú que els pugui portar.

Vaga sí, però

a la japonesa

Àngela Ferrer i Mató. GIRONA.

No estic d'acord amb les retallades ni amb moltes de les maneres de governar de l'actual Govern, que està castigant el poble que no té culpa dels grans malbarataments i robatoris que ens han portat a aquesta terrible crisi. Però tampoc estic d'acord amb els dirigents sindicals que no han fet res de res durant l'època que ja es veia que tot aniria de mal borràs i ells han estat els primers de viure aferrats a la mamella i amb un os a l'esquena i per postres cobrant molts diners. En països més civilitzats, els sindicats se subvencionen amb els seus socis, no és l'Estat qui els paga, com succeeix a Espanya. Ara posen el crit al cel i deuen témer que també veuran reduïts els seus privilegis. Llavors criden «Vaga general» i jo em pregunto de què servirà a part de perdre en un sol dia milions de diners i fer l'enze pels carrers?

El que caldria és fer la vaga a la japonesa, és a dir treballar més hores per produir més i llavors la superproducció no es pot absorbir i vénen problemes, però no per deixar de treballar com si tots fóssim uns ganduls de primera sinó per demostrar que de treballadors en som, i molt. O prendre exemple dels suïssos, que amb molt de seny han refusat fer més temps de vacances: no és el moment, ara que vénen vaques magres, han argumentat, amb tot el seny del món i han deixat els sindicats amb un pam de nas. Tant de bo tots penséssim així i deixéssim sols aquests «vividors» cridant pel carrer, avergonyits, el dia 29.

O ens arremanguem o perdrem

la llengua

M. ANGELS ALSINA I BOSCH. bescanó.

La major part dels meus alumnes són immigrants de segona generació. Ells ja han nascut aquí, però continuen emprant el castellà sempre, en tota situació, malgrat que estiguin perfectament capacitats per entendre, escriure i parlar el català si volguessin.

Però no volen. Això em va quedar molt clar ahir en una conversa amb una alumna al finalitzar la classe de català:

– Els deures són per dilluns o per dimarts?

– Fins dimarts teniu temps.

En aquest moment sona el timbre que indica el final de la classe.

– ¿Hay que copiar las preguntas?

– Per què em parles ara, de cop, en castellà?

– Profe, ja ha sonat el timbre... la classe de català ja s'ha acabat i ara ja puc parlar en castellà!

I és que el català ha deixat de seduir, ja no se l'identifica com la llengua perseguida portadora de valors com la democràcia, la llibertat sinó com la molesta llengua d'estudi amb una gramàtica massa complicada que mai s'acaba de dominar. Potser el problema ha estat de fiar-ho tot a l'escola i s'ha oblidat la catalanització d'altres

sectors prou importants com el món del treball, esports, cinema, televisions privades, etc. L'escola sola no ho pot capgirar tot. La immersió lingüística hauria de ser a tots els àmbits.

Només la independència podrà salvar la llengua. Mentrestant, perseverança, paciència i optimisme: Si la segona generació encara no parla català, hem d'esperar que la tercera sí. Això sí, no podem deixar d'afinar la nostra llengua cada dia, com si fossin les cordes d'un violí, perquè el dia que perdem el català perdrem també la nostra identitat. Això ho sap molt bé Jaume Bonet, mestre jubilat de Mallorca, que fa quinze dies que està en vaga de fam per la deplorable situació en què es troba el català de les Balears.

Ell ho sap. Ell sap que o ens arremanguem o perdrem la llengua.

Tota la veritat

pere masó bofill. girona.

El proppassat dimarts dia 13 aquest Diari incloïa un article relacionat amb el futbol, en el qual, entre d'altres coses, l'autor manifestava textualment el següent: «... Dissabte al Villamarín, l'àrbitre de segona B va maquillar totalment el resultat final en no voler sancionar clarament dues penes màximes en l'àrea blanca». No sé fins on podia ser certa la mala fe atribuïda a l'accidental director de la contesa en la segona part del partit Betis-Madrid. El col·legiat Iturralde González just pogué concloure la primera mitja part motivat per una estrebada muscular. Curiosament, no es recull tan desgraciada circumstància, cosa que jo qualifico «començar amb mal peu» l'explicació.

En cas de ser certa la voluntarietat que es presumeix al circumstancial referee, malament anirien les coses. El futbol està ferit; no de mort, però Déu n'hi do. Llevat quan juguen equips punters, les retransmissions televisives salven de moment el poc o escàs interès d'un joc que si bé va començar ja fa anys com un noble espectacle en el qual es comptava la diferència de gols aconseguits, ha acabat esdevenint un enfrontament en el qual la principal preocupació és que no et marquin cap gol i, a aquest efecte, s'hi val tot. Passant per la WM de Benito Díaz, el catenaccio italià, etc... hem arribat a la trista situació actual, amb prevalència d'unes línies defensives destraleres, amb noms que no cal detallar, que són la negació del futbol. I tothom tan tranquil; ningú protesta. Recordo, molts i molts anys enrere, l'Espanyol tenia un defensa que era un espantacriatures, un energúmen, vaja, una espècie de Goicoetxea, el que va trencar la cama a Maradona; es deia Cata. El FC Barcelona, exclusivament per als partits contra els de Casa Ràbia, va fitxar al també defensa Hanke, conegut com Tanque, que, posant-se de davant, només es cuidava de marcar Cata i no li deixava ni fer un pas.

Bé, tan sols recalcar, i tothom ho pot veure, que les entrades per darrere o amb els dos peus per davant, perilloses a més no poder, ja no són mereixedores ni de targeta groga. Els àrbitres ho ignoren i el futbol, com a espectacle, s'ha embordonit. Per tant, que ningú es queixi del que succeeix: tenim el que ens mereixen, i de la part principal en tenen la culpa els àrbitres, pel seu passotisme.

Ah! i dissabte passat, el senyor Lladó hi va trobar a faltar dos penals; però no ho explica tot, i això tampoc està bé. Concediré els dos penals i la seva hipotètica transformació. Ens situariem al final de la segona part en un 4 a 3 a favor del Betis. Però, en la primera, es concedí un gol il·legal al club andalús, com tothom observà, inclosos els comentaristes de TV3, i s'avortà una clara jugada de gol per un fora de joc inexistent assenyalat a Cristiano Ronaldo, segons repetidament detallaren les càmeres, en ambdues ocasions. Vist així, el resultat final variaria substancialment: només manca sumar i resta

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/03/21/cartes/553306.html?utm_source=rss